

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթերթ / Հոկտեմբեր, 2010թ., N

10 (16)

«....ոչ միայն հացով կապրի մարդ, հապա այն ամէն խօսքով՝ որ Աստուծոյ բերնէն կելլէ»

(Մաթթեոս 4:4):

2010 թ. հոկտեմբերի 15-16-ին տեղի ունեցավ Հայաստանի «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցու երիտասարդական հերթական համաժողովը: Ներկա էին երկու հազարից ավելի երիտասարդներ Հայաստանի տարբեր վայրերից, ինչպես նաև Վրաստանից: Համաժողովի նշանաբանն էր՝ «....ոչ միայն հացով կապրի մարդ, հապա այն ամէն խօսքով՝ որ Աստուծոյ բերնէն կելլէ» (Մաթթեոս 4:4): Երիտասարդական համաժողովին կանդիդատուներ հաջորդ համարում:

Շարունակում ենք անդրադառնալ Հայաստանի ԱՅԲ 50-ամյակին նվիրված համաժողովին

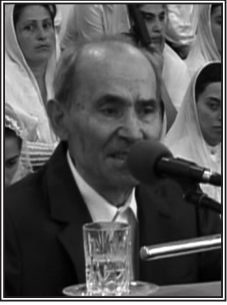

Հայաստանի Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաների եկեղեցու 50-ամյակին նվիրված համաժողովի բացման խոսքն ասաց Հայաստանի ավագ եպիսկոպոս Մամիկոն Դազարյանը:

Նա նշեց, որ սա մի ուրախալի առիթ է՝ հատկապես նրանց համար, ովքեր մեծ գործ են արել եկեղեցում: Հնարավոր է, որ նրանց աչքերից ուրախության արցունքներ հոսեն՝ տեսնելով իրենց աշխատության, հորդորական ու խրատական գործի պտուղը:

Երբ Երուսաղեմի պարիսպները քանդված էին և եկել էր վերակառուցելու ժամանակը, ծերերի աչքերից արցունքներ էին հոսում: Դժվարության ժամանակ էլ արցունքներ պետք է լինեն, վերականգնման ժամանակ էլ՝ ուրախության արցունքներ, որովհետև դա է Ավետարանի ճշմարտությունը: Տիրոջ մեծ շնորհն է, որ Իր Խոսքն ողարկեց Հայաստան և պատրաստեց Իր հարս եկեղեցին: Տիրոջ Խոսքերը բոլոր ժամանակների համար են: «Ամո՛ր բռնէ այն ողջամիտ խօսքերուն օրինակը գորոնք ինձմէ լսեցիր, հավատքով ու սիրով՝ որ Քրիստոս Յիսուսով է» (Բ Տիմ.1:13):

Նա հորդորեց ամուր բռնել Ավետարանի Խոսքը: Եթե ամուր բռնենք այդ Խոսքը, ապա ոչ ոք չի կարող մեզնից խլել այն: Թող Աստված օգնի, որ ամուր բռնենք այդ խոսքերը: Այդ խոսքերը հավիտենական են եկեղեցու համար, բոլորիս համար: Այդ Խոսքն ամուր բռնելով է, որ Եկեղեցին դիմակայել է տարբեր դժվարությունների և զերծ է մնացել օտար ու մոլորեցուցիչ ուսմունքներից: Երբ մենք ամուր բռնենք Տիրոջ Խոսքը, այն իր գործը կկատարի մեր կյանքի մեջ:

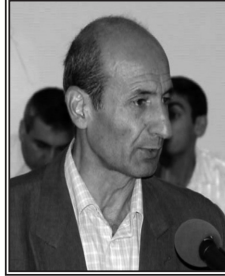

**Սերգեյ Կերոբյով
Եպիսկոպոս,
Հայաստան**

Համաժողովի սկզբում Սերգեյ եղբայրը խոսեց Հայաստանում քրիստոնեության ընդունման, հայ քրիստոնյա եկեղեցու դարավոր պատմության մասին՝ սկսած Արգար թագավորից ու նրա բժշկությունից, Թադևոս և Բարսեղյաննոս առաքյալների՝ Հայաստան կատարած այցից մինչև մեր օրերը: Աստված բոլոր ժամանակներում առանձնակի հոգացել և ուշադրություն է դարձրել հայ ժողովրդին:

Սերգեյ եղբայրը պատմեց, թե ինչպես դեռ Ռուսաստանում Տերը նրա սրտում դրել էր հայ ժողովրդի համար աղոթելու մտահոգություն: Եղբայրը տարբեր երկրների եկեղեցիների խնդրում էր աղոթել հայ ժողովրդի արթնության համար: Երկու անգամ Հայաստան կատարած այցերն օգուտ չեն տալիս, և Տերը հուշում է նրան, որ պետք է ապաշխարության մասին վկայել: Երրորդ այցելության ժամանակ եղբայրը հանդիպում է բապտիստների ու միաբանվում նրանց, շուտով գոյանում է մի փոքրիկ խումբ: Եղբայրը բազմիցս վկայում է Սուրբ Հոգով մկրտվելու մասին, սակայն ընդունելություն չի գտնում: Եվ մի անգամ, պաշտամունքի ավարտին, երբ արդեն եղբայրը չէր համարձակվում վկայել Սուրբ Հոգու մասին, Տերը խոսում է նրա հետ. «Փորձեցի՞ր: Մի բան ստացվե՞ց»: «Ո՛չ, Տեր»։ «Իսկ եթե հիմա Ես անեմ, դու չե՞ս վերագրի քեզ»: Եվ Տերն արեց: Պաշտամունքին ուշացումով ներս է մտնում մի քույրիկ՝ բոլորովին անտեղյակ պաշտամունքի ընթացքին: Ծնկի գալուն պես նա սկսում է աղոթել օտար լեզուներով: Սուրբ Հոգու դաշտը լցնում է տուրք, և բոլորը մկրտվում են: Շուտով սկսվում են հալածանքները, սպառնալիքները, դժվարություններ են առաջանում մեկտեղ հավաքվելու հարցում, սակայն Տիրոջով լուծվում են բոլոր հարցերը: Սուրբ Հոգու կրակն աստիճանաբար տարածվում է ողջ Հայաստանում:

Այժմ ժամանակն է, որ Տերն այցելի ամեն մի օջախ, ամեն մեկի սիրտը լցնի ու գորացնի:

**Սամվել Զաքարյան
Եպիսկոպոս,
Հայաստան**

Սամվել եղբայրն իր խոսքն սկսեց **Եզրաս 7:6** ընթերցմամբ. «Այս Եզրասը Բաբելոնէն ելավ: Անհկա Իսրայէլի Տէր Աստուծոյն տուած Մովսէսին օրէնքին արագագիր դայիրն էր ու իր Տէր Աստուծոյն ձեռքը իր վրայ ըլլալուն համար՝ ամէն խնդրածը թագաւոր անոր կու տար»: Նա ուշադրություն հրավիրեց այն մտքին, որ Եզրասը ժիր էր իր գործի մէջ: Այդ նույն գլխում երեք անգամ ասվում է, որ Տիրոջ ձեռքը նրա վրա էր: Շատ կարևոր է, որ Աստծու ձեռքը լինի մեզինքն յուրաքանչյուրի վրա: 10-րդ խոսքում ասվում է, թե ինչի համար էր Աստծու ձեռքը նրա վրա. «Եզրաս իր սիրտը պատրաստեց՝ որպէս զի Տէրոջը օրէնքը փնտռէ ու կատարէ ու օրէնքին կանոնները սորվեցնէ Իսրայէլին»: Աստծու ձեռքը Եզրասի հետ էր, որովհետև, առաջին՝ Եզրասը իր սիրտը պատրաստել էր Աստծու օրենքը փնտրելու ու սովորելու համար: Աստծուն սիրողը պետք է ջանա, որ իր բոլոր գործերը լինեն Աստծու կամքով: «Հայր մեր» աղոթքում աղոթում ենք. «Քո՞ր Բո թագավորությունը գա, Քո կամքը լինի»: Այսինքն՝ մենք միշտ պետք է ձգտենք Նրա կամքը կատարել: Երկրորդը, որ շատ կարևոր է՝ Եզրասն իր սիրտը պատրաստել էր Աստծու օրենքը փնտրելու ու կատարելու համար: Ոչ միայն փնտրելու ու սովորելու, այլև՝ կատարելու: Մեր կյանքում պետք է ոչ միայն փրկություն ու սովորենք, այլև կատարենք Աստծու օրենքը: Լեռան քարոզում Տերն ասում է, որ ով որ անի և սովորեցնի, նա մեծ կկոչվի Աստծու Արքայության մէջ: **Գործք 1:1**-ում ավետարանիչն ասում է, որ Հիսուսը սկսեց անել և հետո սովորեցնել: Շատ կարևոր է, որ սովորեցնողները սկզբում ապրեն այդ կյանքը, որովհետև այդ դեպքում է սովորեցրածի մէջ կյանք լինում: Եվ երրորդը՝ Եզրասը, որպէս Աստծու ծառա, ժողովրդին պետք է սովորեցներ: Մենք պետք է մախ՝ փրկություն Աստծու օրենքը, կյանքն ու հայտնությունները, իրապէս ապրենք այդ կյանքը, և ապա՝ սովորեցնենք մեր կողքիններին: Տեր Հիսուսն ասում է. «Ես եկա, որ կյանք ունենաք և ալ ավելի ունենաք»: Թող Տերն օգնի, ու Աստծու Հոգին մեզ առաջնորդի, որպէսզի մենք մախ ապրենք և հետո սովորեցնենք, որպէսզի ամեն բան Աստծուն հաճելի լինի:

**Վագգեն Այվազյան
Եպիսկոպոս,
Հայաստան**

Վագգեն եղբայրը, խոսքն Լուդղելով եղբայրներին, շեշտը դրեց եղբայրասիրության և միաբանության վրա: «Առաջին անգամ, երբ Տերն ինձ հետ խոսեց, ասաց. «Չավակս, կարդա՛, կարդա՛ և գորացի՛ր»: Դա եղավ Տիրոջ կողմից ինձ տրված խոսքը: Այդ ժամանակից սկսած ես շատ եմ սիրում Աստծու Խոսքը կարդալ, ինչպես Դավիթ թագավորն է ասում. «Որչա՛փ քաղցր է քու խոսքդ իմ քիմքիս, մեղրեն ավելի անուշ է իմ բերնիս»:

Սիրելի՛ Աստծու ժողովուրդ, մենք պետք է երկրպագենք Աստծուն հոգով ու ճշմարտությունով: Դրա համար մենք պետք է ունենանք սեր, լինենք եղբայրասեր և հաղորդ լինենք Աստծու սուրբ Էությանը, հեռու մնանք ամեն տեսակի ապականությունից: Ինչպես գրում է Պողոս առաքյալը. «Մինչև ամենքս էլ հասնենք հավատքին և Աստծոյ Որդուն ճանաչելու միությանը. և

կատարյալ մարդ լինենք Քրիստոսի կատարյալ հասակի չափովը. որ այլևս երեխա չլինենք երեքսած ու վարդապետության ամեն հովեն այս ու այն կողմ տարությունը՝ մարդոց խաբէությունով, որոնք խորամանկությանը կխաբեն մոլորեցնելու» (Եփես. 4:13-14):

Հիսուսն Իր աղոթքում ասաց. «Որպէսզի ամենքն ալ մեկ ըլլան, ինչպէս դուն, ո՛վ Հայր, իմ մեջս՝ ու ես քու մեջդ, որպէսզի անոնք ալ մեր մեջ մեկ ըլլան և աշխարհը հավատա թե դուն դրկեցիր զիս: Այն փառքը որ դուն ինձ տվիր, ես անոնց տվեցի, որպէսզի մեկ ըլլան՝ ինչպէս մենք մեկ ենք. «Ես՝ անոնց մեջ և դուն՝ իմ մեջս», որպէսզի իրենք կատարեալ ըլլան միության մեջ ու աշխարհը զիստայ թե դուն դրկեցիր զիս ու սիրեցիր զանոնք՝ ինչպէս զիս սիրեցիր» (Հովհ. 17:21-23):

Հիսուսն աղոթեց մեզ համար, որպէսզի մենք մեկ լինենք, բայց, ցավոք, շատ բաժանումներ են լինում և շատ դժվարություններ կան: Ուստի մեկանալու համար հարկավոր է, որ մենք սովորենք ու աճենք այն Ավետարանով, որը մեզ է տվել Աստված, մինչև ամենքս էլ հասնենք հավատքին և Աստծու Որդուն ճանաչելու միու-

→ քյանը: Կատարյալ մարդ լինենք, որպեսզի այլևս երեխա չլինենք՝ երեքամ ու վարդապետության ամեն հովից այս ու այն կողմ տարուբերված:

Այժմ Աստծու Հոգին մեր մեջ է բնակվում, Աստված մեզ կենդանացրել է հավատք է պարզել: Մենք պետք է ճանաչենք Քրիստոսի սերը, որը գերազանց է ամեն տեսակի գիտությունից, պետք է լինենք բարեպաշտ, առաջնորդվենք Սուրբ Հոգով, որպեսզի ուրիշ սխալներ առաջ չգան մեր եկեղեցում, ու սպասենք Տիրոջ գալստ-

յանը:

Միրելի՛ ժողովուրդ, Տերը կենդանի է, Նա մեզ հետ է, մեր մեջ է և ասում է՝ ահա ես ձեզ հետ եմ ամեն օր:

Տա՛ Աստված, որ մենք Իր սիրո Հոգու մեջ մեկանանք, որպեսզի մեր մեջ երկպառակություններ, բաժանություններ չլինեն, մարդը չթափաքվի, քանի որ թագավորը մեկն է՝ Քրիստոսը, Նա է Տերը: Ամեն:

Գևորգ Բարուշյան
Եպիսկոպոս,
ԱՄՆ

Գևորգ եղբայրը նշեց, որ այսօր ուրախության ու ցնծության օր է: Հայրը մեզ մենակ չի թողել և խոստացել է միշտ մեզ հետ լինել: Նրա Հոգին ծածուկ տեղերը լացում է մեզ համար, մեր սխալների համար: Մենք Հիսուսի արյան գինն ենք, և Նա չի թողնի, որ մենք կորսվենք: Մենք պետք է զնահատենք այդ արյունը: **Մաղմուս 118:24**-ում գրված է. «Այս այն օրն է, որ Տերը ստեղծեց, ցնծանք եւ ուրախ ըլլանք անոր մէջ»: Մենք չգիտենք, թե ինչ կլինի վաղը, բայց պետք է գնահատենք այսօրվա օրը: Տերն այցելություն է արել Իր ժողովուրդին, ինչպես հրեշտակը այցելեց Չաքարիային, և նա ասաց՝ օրհնյալ է Իսրայելի Աստվածը, որ այցելեց Իր ժողովուրդին և փրկության եղջյուր բարձրացրեց: Այդ եղջյուրն է, որ մեզ այսօր շնորհք է տալիս: Տերը մեր սրտերը լցնում է ուրախությունով, որպեսզի մենք հաղթենք թշնամուն և Իրեն պաշտենք սրբությունով:

Երբ Իսրայելի ժողովուրդը Եգիպտոսից դուրս եկավ, 40 տարի պտտվեց անապատում: Եվ այսօր մենք էլ պտտվում-պտտվում ենք, բայց մեզ հարկավոր է առաջխաղացում հավատքի կյանքում՝ Քրիստոսի լման հասակին հասնելու համար: Ուրեմն այսօր ժամանակն է, որ թողնենք շատ բաներ ու ձգտենք Տիրոջ առջև սուրբ

կյանք ապրելու. «Սակայն ամեն բանի վախճանը մօտեցեր է. ուստի զգաստ եղէ՛ք ու աղօթքի մէջ արթուն կեցէ՛ք» (**Ա Պետրոս 4:7**): Ժամանակն է, որ մեր կյանքը արդարություն և սրբություն լինի: Այո՛, վերստին ծնվածի նպատակը պետք է Տիրոջ երեսը տեսնելը լինի: Եթե նա արդարություն և սրբություն չգործի, Աստծու երեսը չի տեսնի: Աստծու կամքն է, որ մեր կյանքի բոլոր օրերում արդարությունով և սրբությունով ապրենք: Ժամանակն է, որ ժամանակը ծախու առնենք (**Եփես. 5:15**): Ժամանակը ծախու առնել՝ նշանակում է այն ճիշտ ու նպատակային ծախսել: Այսօր մենք պետք է քննենք, թե ինչին որքան ժամանակ ենք հատկացնում, որքան ժամանակ ենք հատկացնում ունայն հարցերին: Մենք պետք է ճշմարտության կյանք ապրենք, զբաղվենք մեր անձերով, իմանանք, թե ինչպես պետք է քայլենք Տիրոջ տան մեջ: Դժմարիտ խոսել բոլորն են կարող, բայց պետք է ճշմարիտ ապրել: Այսօր եկեղեցու նպատակն է սրբացման գնալը: Երկու հոգի մտան Քանանի երկիրը, իսկ մնացածը մնացին անապատում, նրանք անընդհատ պտտվում էին:

Չաքարիայի մարգարեության մեջ գրված է՝ վերջին օրերի համար անձրև խնդրեք. խնդրեք, և Տերը պիտի տա: Հունձքից առաջ անձրև պիտի գա, որպեսզի հատիկները լցվեն: Տերը մեր սրտերի մեջ ցանքս է արել, և գալու է բերքը հնձելու: Խնդրենք, որ վերջին անձրևը լինի, մենք լցվենք Տիրոջ գործունեությամբ, որպեսզի Տիրոջ Հոգին գործի ու լցվենք Նրանով:

Պավել Գրիգորյան
ավագ հովիվ,
Հայաստան

Պավել եղբայրը խոսեց մեր ներսում եղած մեղքի թագավորության մասին:

Գ Թագ. 1:5-7-ում կարդում ենք Դավիթի որդի Ադոնիայի մասին, որ նա ապստամբեց իր հոր՝ Դավիթի դեմ. «Այն ատեն Ազգիթի որդին Ադոնիա հպարտացավ ու ըսավ. «Ես թագաւոր պիտի ըլլամ»: Արիաթար քահանան, որ երկար տարիներ Դավիթի հետ էր եղել, նեղություններ էր կրել, նրա մասին ոչ մի վատ բան գրված չէ, բայց եկավ ժամանակը, որ նա, միանալով Ադոնիայի հետ, նույնպես ապստամբեց Դավիթի դեմ:

Դավիթն ինքն էլ չէր պատկերացնի, որ կարող է ծանր մեղք գործել, սակայն երկու անգամ ծանր մեղք գործեց: Նա նաև սպառնաց Հովաքին՝ մտքով չանցնի, որ ես սխալ եմ անում: Նա Տիրոջ օծությունն ու թագավորական պաշտոնը վերագրեց իրեն և անմեղ մարդու

արյուն թափեց: Այս և շատ այլ օրինակներ, որ կարելի է բերել Սուրբ Գրքից, վկայում են մարդու մեջ գոյություն ունեցող մեղքի թագավորության մասին: Անցան ժամանակներ, Դավիթն ապաշխարեց: Նրա հոգու աչքերը բացվեցին, և նա գրեց **Մաղմուս 51**-ը. «Ահա ես անօրենությունով ծնայ ու իմ մայրս մեղքով յղացավ զիս» (**51:5**): Հնարավոր է, որ մեր կյանքում էլ լինեն նման իրավիճակներ, եթե կորցնենք Տիրոջ ներկայությունը:

Մարդու մեջ մեղքն է թագավորում, և այդ թագավորին կարող է հաղթել միայն Հիսուսը: Հիսուսը եկել է, որպեսզի թագավորի մեր մեջ, և մենք ապրենք Իր հետ: Միայն այդ ժամանակ մենք կարող ենք ազատ կյանք ունենալ: Նա չի եկել, որպեսզի մենք ծառայենք Իրեն: Ծառայությունը Քրիստոս-կյանքի հետևանք է: Եթե մենք լցվում ենք Սուրբ Հոգով, այդ դեպքում է, որ կատարվում է իրական երկրպագություն, և մենք նվիրվում ենք Աստծուն: Երբ Քրիստոսը թագավորի մեր մեջ, մեղքը կկորցնի իր թագավորությունը ու կջնջվի մեր միջից: Հիսուս Քրիստոս-կյանքն է, որ այս հիսուն տարիների մեջ անսասան է պահել Եկեղեցուն:

Անդրանիկ Մանջիկյան ավագ հովիվ, Հայաստան

Երբ մի հետադարձ հայացք ենք ձգում մեր անցյալին, տեսնում ենք, որ այս հիսուն տարիների ընթացքում եկեղեցու կյանքում ինչ հողմեր ասես, որ չեն եղել: Բայց փառավոր թող լինի Աստված հավիտյանս հավիտենից, որ այդ հողմերի մեջ Ինքը, Իր եկեղեցու գլուխը լինելով, պահեց այն մինչև այսօր և պիտի պահի հավիտյան: Եվ ինչպես Աստծու Խոսքում է գրված՝ «Ես քեզի կրեսն քեղուն Պետրոս ես ու այս վեմին վրայ պիտի շինեմ իմ եկեղեցին և դժոխքի դռները անոր պիտի չյաղթեն» (Մատթեոս 16:18): Այո՛, չեն կարողանա

հաղթել, որովհետև եկեղեցին Աստծուն է, եկեղեցին Նա ծնեց և Նա է խնամակալն ու գլուխը:

Այսօր իմ սրտի խոսքն է՝ ամուր բռնենք Աստծու Խոսքը, հավատարիմ մնանք, հաղթենք, որպեսզի տեր լինենք մեր ժառանգությանը: Եվ եթե այսօր մեր առջև դրված է հավատարմության ու հաղթելու խնդիրը, ուրեմն դա բնականաբար մեզ հիշեցնում է յուրաքանչյուրին պատերազմի դաշտ է հրավիրում, որպեսզի պատերազմենք քարի պատերազմը: Միայն հավատարմության մեջ քայլողները կարող են հաղթել այս պատերազմում, ուրեմն մեզ հիշեցնում է յուրաքանչյուրը պետք է մեր «...մարմինները ընծայենք կենդանի զոհ մը՝ սուրբ, Աստծոյ հաճելի, որ է ձեր բանավոր պաշտոնը», այսինքն՝ մենք պետք է զոհենք մեր եսը, մեր փառքը, մեր

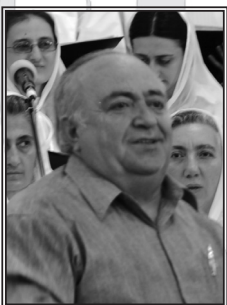
աթոռը, երկրային բոլոր նպատակները, որպեսզի միայն Նա բարձրանա ամեն բանի մեջ:

Իհարկե, հաղթանակի ճանապարհին կլինեն և՛ սայթաքումներ, և՛ դժվարություններ, բայց մեկ բանում մենք վստահ ենք, որ մեզ բարձրացնողը Տերն է, ու ես միայն նրան եմ ապավինում. «Ո՛վ իմ թշնամիս, վրասս մի՛ խնդար. քե՛ն իյնամ՝ պիտի ելլեմ, քե՛ն խավարի մեջ նստեմ՝ Տերը ինձ լույս պիտի ըլլա: Տիրոջ բարկությունը պիտի կրեմ, /քանզի անոր դեմ մեղք գործեցի/, մինչև անկալ իմ դատս պաշտպանե և ինձի իրավունք ընե, զիս լույսը հանե, ու անոր արդարությունը տեսնեմ» (Միքիա 7:8-10):

Փառավոր լինի Աստված, որ Իրեն հուսացողներին, Իրեն հավատարիմներին, Իր փառքի համար պատերազմողներին հաղթանակ է տալիս: Ուրեմն մենք միմիայն պետք է հետևենք մեր հավատքի առաջնորդին ու կատարողին (Եբր. 12:2):

Միևեկ՝ եղբայրներ ու քույրեր, մեր հաղթանակն ապահովված է, միայն թե՛ մենք պատրաստ լինենք բարձրանալու Աստծու գոհասեղանին ու մեր ամեն քայլափոխում, մեր ամեն արարքի մեջ փնտրենք Նրա մեծությունն ու փառքը:

Հիշավի, ես իմ անձի վրա որևէ վստահություն չունեմ, և որևէ մեկից ավելին չեմ: Եթե Տերը չչինի եկեղեցին, մեր շինածը ավազի վրա է ու պիտի քանդվի: Դրա համար այսօրվա մեր եկեղեցու բոլոր հաջողությունների ողջ փառքն ու պատիվը Նրանն է, և թող այս փառաբանության ու գոհության պատարագը միմիայն Նրա անվան փառքի համար բարձրանա: Ամեն:

Հրահատ Ամիրբեկյան ավագ հովիվ, Հայաստան

Հրահատ եղբայրը պատմեց իր ապաշխարության մասին. «1968թ., երբ ես սովորում էի մաթեմատիկական թեքումով դպրոցում, ընդունեցի Աստծուն, և այդ ժամանակ իմ մեջ մեծ ուրախություն լցվեց:

Շատ միամիտ ու պարզ էր մեր հավատքը: 1968թ. մայիսի 25-ն էր, վերջին զանգի օրը: Եղբայրներից մեկի հետ դասից փախանք ու գնացինք Հակոբ եղբոր տուն: Երբ մենք Հակոբ եղբոր տանն աղոթում էինք, մի անսպասելի բան կատարվեց ինձ հետ՝ մկրտվեցի Սաքր Հոգով: Այդ օրն ինձ

համար հիշարժան օր էր, ես երբեք չեմ մոռանում այդ օրը: Լցվել էի մեծ ուրախությունով և մտածում էի, որ հիմա ես արդեն Աստծու որդի եմ ու այդ մտքով էի տարվել:

Այն ժամանակ ես այսպես էի հասկանում. ով Սուրբ Հոգով մկրտվում է, դառնում է Աստծու որդի: Երբ Հակոբ եղբոր տնից վերադառնում էի դպրոց, տրոլեյբուսում իմ կողքին մեծահասակ մարդ էր կանգնած, ես մտածում էի՝ նրան տեղ տա՞մ, թե՞ ոչ, և ինքս իմ մեջ ասում էի. «բայց չե՞ որ ես հիմա Աստծու որդի եմ, իսկ ինքը՝ հասարակ մի մահկանացու, ես ինչպե՞ս տեղս զիջեմ նրան»: Իմ մեջ պայքար էր գնում՝ տեղս տա՞մ այս մարդուն, թե՞ ոչ: Փառք Աստծուն, երկու կանգառ գնալուց հետո հասկացա, որ Աստծու որդին պետք է խոնարհ լինի, ու տեղս զիջեցի այդ մարդուն:

Հիշում եմ, ուսանողական տարիներին մի անգամ եղբայրներից մեկը եկավ մեր տուն, ես ու եղբայրս՝ Հրայրը, վարձով էինք ապրում ու տանը քնելու ազատ տեղ չկար, մեզ հիշեցնում է հատակին քնել, մյուսը՝ ծալովի մահճակալի վրա: Ամբողջ գիշեր վիճեցինք՝ միմյանց առաջարկելով մահճակալին քնել, սակայն վերջում երկուսս էլ հատակին քնեցինք: Այն ժամանակ սերը շատ էր, ու սրտի

միամտությամբ էինք հավատում: Այսօր սերը պակասել է:

Եփեսոսի եկեղեցին թեպետ ուներ համբերություն, չարերին չէր կարող տանել, նեղություն էր կրել Հիսուսի համար, բայց Տերը նրան հանդիմանեց և ասաց. «...միտքդ բեր հիմա ուրկե որ ընկար ու ապաշխարե և քո առաջվան գործերդ ըրե՛...»: Այսինքն՝ Հիսուսը Եփեսոսի եկեղեցու վիճակը համարեց ընկած վիճակ, քանի որ նախ՝ առաջվա սերը թողել էր, և երկրորդ՝ նրան պետք էր ապաշխարել և առաջին գործերը, այսինքն՝ սիրո գործերը գործել: Այսօր մեր եկեղեցին թեպետ շատ լավ բաներ ունի, բայց պետք է խոստովանենք, որ Եփեսոսի եկեղեցու նման առաջին սերը թողել է: Ուստի այսօր եկեղեցին պետք է ամենամեծ պատվիրանի՝ *Մատթեոս 22:37-41-ի* սիրո պատվիրանի վրա դարձնի ամենամեծ ուղադրությունը:

Մենք թշնամի էինք Աստծու հետ, բայց Նա Իր Որդուն զոհեց մեզ համար: Ո՞վ է տեսել, որ մեկն իր թշնամուն փրկելու համար զոհի իր որդուն: Աստվածաշնչի ամենամեծ հայտնությունն այն է, որ Աստված մեզ սիրում է և ուզում է մեզ թագավորներ ու քահանաներ դարձնել և նստեցնել Իր գահին: Աշխարհիկ իշխանությունը հետևում է իր ժողովրդին, որպեսզի իմանա իր գահին սպառնացող վտանգի մասին: Հիսուսն էլ է հետևում մեզ, բայց ոչ թե մեզ Իր գահից հեռացնելու, այլ՝ մեզ Իր գահին նստեցնելու համար:

Խոսքի վերջում եղբայրը հորդորեց, որ բոլոր նրանք, ովքեր գործել են Տիրոջ տան մեջ, թող երբեք չափստան դրա համար, քանի որ ոչինչ չի կորելու, նույնիսկ Հիսուսի անունով տրված մեկ բաժակ սառը ջուրը (Մատթ. 10:42): «Ուստի, իմ սիրելի եղբայրներ, հաստատ եղեք, անշարժ կեցեք. ամեն ատեն աւելացեք Տիրոջ գործի մեջ. իմանալով, որ ձեր աշխատությունը պարսպ չէ Տիրոջնով» (Ա Կորնթ. 15:58):

Այսօր մարդիկ շատ են շինում, բայց նրանց շինածը քանդվում է, քանի որ առանց Քրիստոսի է կառուցվում:

**Պյոտր Նովորոկ
ավագ եպիսկոպոսի
տեղակալ,
Ուկրաինա**

Պյոտր եղբայրը շնորհակալությամբ հայտնեց հայ ժողովրդի հյուրընկալության, առատաձեռնության և շնորհքի համար:

- Պետրոսն ասաց Հիսուսին. «Ահա մենք ամեն բան բողոցինք և Քու ետևեղ եկանք» (Մարկոս 10:28): Այսինքն՝ Պետրոսն ուզում էր իմանալ, թե ինչ է լինելու իրենց հետ, երբ հետևում են Նրան: Հիսուս պատասխան տալով՝ ըսավ. «Ճշմարիտ կըսեմ ձեզի, մեկը չկայ, որ բողոց տուն կամ եղբայր, կամ քույր, կամ հայր, կամ մայր, կամ կին, կամ որդիներ, կամ արտեր՝ Ինձի ու Ավետարանին համար, որ պիտի չառնեն հարյուրապատիկ հիմա՝ այս ատենս տուններ ու եղբայրներ ու քույրեր ու մայրեր և որդիներ ու արտեր հավաքանքներու հետ ու գալու աշխարհին մեջ՝ հավիտենական կյանքը»:

Երբ մենք գնում ենք ինչ-որ տեղ աշխատանքի ընդունվելու, հարցնում ենք, թե ինչքան պետք է մեզ վճարեն աշխատանքի դիմաց: Իսկ Պետրոսը, ընտրելով Քրիստոսին, հետևեց նրան և հետո հարցրեց, թե ինչ է իրեն սպասվում: Ինձ վիճակվել է Աստծու օրհնությանը լինել շատ քաղաքներում: Եվ ես բազմիցս եմ հանդիպել այսպիսի դեպքերի, երբ գնում եմ եղբորս տուն, աղոթում եմ նրա հետ, ու մա վստահում է ինձ իր տունը, հանձնում է բանակները, ցույց է տալիս սառնարանի տեղը և հանգիստ գնում է աշխատանքի: Որտե՞ղ կտեսնեք այսպիսի օրինակ: Քրիստոսի

բանկ արյունն է մեզ բոլորիս հարազատացրել:

Երբ ես ընդունվել եմ նոր աշխատանքի, ինձ իրենց պայմաններն են առաջադրել և ասել աշխատավարձի չափը, բայց երբ սկսել եմ աշխատել, աշխատացրել են ավելի, քան նախատեսվել էր, և վարձատրել են ավելի քիչ, քան խոստացել էին: Խաբում էին: Իսկ Քրիստոսը երբեք չի խաբում: Նա մեզ ասել է, որ հարյուրապատիկ եղբայր-քույրեր կտա այս երկրի վրա, իսկ գալիք աշխարհում՝ հավիտենական կյանքը: Նա հավատարիմ է ու տեսնում ենք, որ տվել է հազարապատիկը: Երբ երիտասարդ էի և աշխատում էի, իմ ղեկավարն ասում էր. «Ի՞նչ կարիք կա Պյոտրին գործուղման ուղարկել, միևնույնն է, մա ուր էլ գնա, կգտնի հարյուրավոր իրենցերին, ինչպես միշտ կմնա իրենցերի բնակարաններում և ոչ մի ժամ չի ապրի հանրակացարանում»: Ինչքա՞ն մեծ է Աստծու օրհնությունը:

Այսօր մենք այստեղ ենք հավաքված, իսկ հետագայում մենք կհավաքվենք երկնքում՝ մեծ խնջույքին մասնակցելու, և այլևս երբեք իրարից չենք բաժանվի:

Շատ մոտ է ժամանակը, երբ սուրբ ժողովուրդը կհավաքվի երկնքում՝ Աստծու ոտքերի մոտ: Այնտեղ մենք կիիշենք այս հորեղյանական հավաքույթը և այն քաղցր դժվարությունները, որ կրել ենք և պիտի կրենք հանուն Հիսուսի: Դրա համար խնդրենք, որ Աստված մեզ արժանացնի այդ խնջույքին մասնակցելու:

Միգուցե շատերս այլևս չհանդիպենք այս երկրի վրա, բայց կցանկանալի, որ երկնքում բոլորս միասին լինենք այն մեծ խնջույթում:

**Ստեփան Կոզիցկի
ավագ եպիսկոպոսի
տեղակալ,
Ռուսաստան**

Սեր օրինյալ Մերգել եղբայրն անընդհատ կրկնում էր. «Աղոթեք Հայաստանի համար»: Եվ այսօր մենք այդ աղոթքների արդյունքն ենք տեսնում: Փա՛ռք Աստծուն: Նա բոլոր երկրների՝ Բելառուսիայի, Ուկրաինայի, Մերձբալթյան և այլ երկրների հավատացյալներին աղոթել էր տալիս Հայաստանի արթնության համար: Եվ այսօր Աստված Ձեզ այսքան շատ եղբայրներ է տվել: Հիմա էլ մենք ենք խնդրում, որ աղոթեք Ռուսաստանի համար: Ռուսաստանը մեծ երկիր է, բայց հավատացյալները քիչ են: Մենք հավատում ենք, որ արթնությունը կլինի, և Ռուսաստանում էլ Աստծու կրակը կշերմացնի շատերի սրտերը:

Երբ 1972թ. ինձ ուզում էին սարկավագ ձեռնադրել, ես հրաժարվում էի այդ պատասխանատու գործից, քանի որ շատ երիտասարդ էի: Բայց մի քրոջ միջոցով Աստված ասաց ինձ այն, ինչ գրված է **Հայտնության 2:10-ում**. «Բնավ մի՛ վախենար այն բաներեն գործը պիտի կրես. ահա բանասարկուն ձեզմե մեկ բանիները բանտը պիտի ձգե, որպես զի փորձուեք եւ տասը օր նեղուքին պիտի ունենաք. մինչև ի մահ հաւատարիմ եղիք, կենաց պսակը պիտի տամ»: Դրանից հետո Արևելյան Ուկրաինայից եկավ մի ծերունի և ասաց ինձ. «Թանկագին եղբայր, այս քաղաքում ամեն ինչ շատ դժվար է սկսվել և շատ բարդ է, բայց դու պետք է դիմակայես այդ ամենին և հավատարիմ մնաս մինչև մահ, և կենաց պսակը կտրվի քեզ»: Նա իր կյանքից մի դեպք պատմեց, թե ինչպես է պատերազմի ժամանակ գերի ընկել գերմանացիների մոտ: Վերջիններս մի օր բոլոր գերիներին կանչում են իրենց ղեկավարի մոտ: Երբ գերիները մտնում են ղեկավարի սենյակ, նա

նրանց հերթով կանչում է սեղանի մոտ, որի վրա դրված է լինում օղի, բաժակներ ու ճարպ, և հրամայում է բաժակ բարձրացնել ու խմել Հիտլերի պատվին, եթե ոչ՝ կսպանվեն: Հավատացյալ եղբայրը մտքում աղոթում է և խնդրում Աստծուն, որ հավատարիմ պահի իրեն այս փորձության մեջ ու ինքը ձեռքը չմեկնի պղծությանն ու իր ներսը չպղծի: Եվ Սուրբ Հոգին ասում է. «Հավատարիմ մնա մինչև մահ, և ես քեզ կտամ կենաց պսակը»: Եղբայրը մտածում է, որ այսպես թե այնպես իր համար այդտեղ լավ չի լինելու, իսկ եթե Աստծու Խոսքի համար նույնիսկ մեռնի, իրեն այդ դեպքում կհասնի կենաց պսակը: Եվ երբ իր հերթն է հասնում, նա հրաժարվում է՝ ասելով, որ քրիստոնյա է: Բայց ղեկավարը չի հավատում նրան և մտածելով, որ կոմունիստ է, հանում է ատրճառակն ու պատրաստվում կրակել նրան: Թարգմանիչը, ճանաչելով այդ բիրտ ու անխիղճ ղեկավարին, խնդրում է եղբորը, որ խմի այդ «փրկության» բաժակը: Երբ ղեկավարը փորձում է կրակել եղբորը, նրա ձեռքը ատրճառակի հետ միասին թուլանում ու կախվում է ցած: Նա մոտենում է մեր եղբորն ու ասում. «Այո՛, այո՛, սա ոչ թե կոմունիստ է, այլ՝ բապտիստ», և հրամայում է, որ նրա առջևից հավաքեն օղին ու բաժակները և առատորեն կերակրեն: Իսկ հետո վախով հարցնում է. «Իմ թե՛ր նորից կաշխատի՞»:

Եվ ահա, ինչքա՞ն կարևոր է մեր չար ու պիղծ օրերում հավատարիմ մնալ Աստծուց եղբայրներին տրված վարդապետությանն ու Աստծու Խոսքին:

«Գիտենալով, որ դուք ոչ թե ապականացու արծաթով կամ ոսկիով փրկվեցաք... ..հապա Հիսուս Քրիստոսի պատվական և սուրբ արյունով» (Ա Պետրոս 1:18-21):

Ռուսաստանի ամբողջ ավագ եղբայրության կողմից բարևում եմ մեր հայ հավատացյալ ժողովրդին և ցանկանում, որ բոլորս էլ առաջնորդվենք Սուրբ Հոգով և սպասենք մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի գալստյանը:

**Վահագնի Միրոշին
հայկական
Մոսկվայի շրջ.**

Խաղաղությունն Ձեզ: Մեզ մոտ հայկական եկեղեցի կա: Ես կարող եմ ասել, որ այն, ինչ պատմել են Հայաստանի, հայերի ու ձեր եկեղեցու մասին, շատ քիչ է՝ համեմատությամբ նրա, որ ես տեսա իրականում: Հիշում եմ մեր առաջին հանդիպումը Մերգեյ եղբոր հետ 1971-72թթ.: Մոսկվայում մի տատիկի տանն էինք հավաքվել, և այդ երեկոյի ընթացքում Մերգեյ եղբայրը մի քանի անգամ ոտքի ելավ ու ինձ խնդրեց միասին աղոթել Հայաստանի արթնության համար: Հիմա էլ ես եմ խնդրում Ձեզ. աղոթեք ռուսների համար, Մոսկվայի համար և մեր ազգի արթնության համար:

Աստված ստեղծել է Եկեղեցին, որին դոխսի դռները չեն կարող հաղթել: Այսօր էլ թշնամին փնտրում և ամեն բան անում է, որպեսզի այս Եկեղեցուն թուլացնի ու հաղթի, բայց չի կարող, որովհետև Քրիստոսն է ծնել Հայաստանի եկեղեցին և ծնել է այնպիսի մարդկանց միջոցով, ովքեր Իրեն հավատարիմ են մինչև մահ:

Եբր. 11:13-16-ում ասվում է, որ մինչ Նոր Կտակարանի շրջանն էլ կային մարդիկ, ովքեր հավատարիմ էին մինչև մահ: Նրանք քաքնվել են քարանձավներում, քարկոծվել են, հալածվել, հետապնդվել, բայց չեն վերադար-

ձել իրենց հին կյանքին ու գործերին, այլ մինչև մահ մնացել են հավատարիմ՝ հավատալով, հավատքով սպասելով հիմներով հաստատված այն քաղաքին, որի ճարտարապետն ու արարիչը Աստված է: Եվ դրա համար էլ նրանց ոչ ոք չէր կարող կանգնեցնել:

Աստծու Խոսքն ասում է, որ Աբրահամը հավատքով էր շարժվում՝ չիմանալով, թե Աստված իրեն ուր է տանում: Աստված ասաց Աբրահամին, որ նա վերցնի իր ընտանիքը, ունեցվածքը և գնա ուրիշ երկիր: Եվ Աբրահամը հնազանդվեց Աստծուն՝ չիմանալով անգամ, թե ինչ է իրեն սպասվում: Նրանք կարող էին վերադառնալ իրենց նախնիների հայրենիքը, բայց նրանց ձգում էր երկնայինը, հավիտենականը, այն, ինչ պատրաստել էր իրենց համար Աստված: Նմանապես Մովսեսի առջև երկու ճանապարհ էր դրված՝ տառապել իր ժողովրդի հետ կամ վայելել ժամանակավոր երկրային փառքը: Եվ նա ընտրեց տառապանքի, ծաղրի ու դժվարության ուղին, որովհետև նա հավատում էր, որ Աստված իր համար լավագույնն է պատրաստել: Նրանցից ամեն մեկն էլ իրեն դատապարտել էր մահվան և մինչև մահ հավատարիմ էր մնացել Աստծուն:

Ես ուզում եմ կոչ անել՝ ամեն մեկս, մայելով **Հայտնության 2:10** խոսքին՝ հարց տանք մեզ, թե մենք ինչքանով ենք հավատարիմ մնացել այս պատգամին, այս խոսքին: Եվ կստանանք կենաց պսակը:

**Իգոր Ագամով
երեց, Բելառուսիա**

Մեզմից յուրաքանչյուրը, ով եկել է Աստծուն, պետք է ունենա մեկ գլխավոր նպատակ՝ լինել Նրա Սուրբ անվան երկրպագուն: Այն երկրպագությունը, որը Սուրբ Հոգով չէ, օգուտ չի տալիս մարդուն և չի կենդանացնում նրա հոգին: **«Եբր Յիսուս ծնալ Հրեաստանի Բեթլեհեմին մեջ Հերովդես թագաւորին օրերը, ահա արեւելքէն մոգեր եկան Երուսաղէմ, ու ըսին. «Ո՛ր տեղ է ան՝ որ Հրեաներուն թագաւոր ծնաւ. վասն զի մենք արեւելքի մեջ անոր աստորը տեսանք ու եկանք անոր երկրպագութիւն ընելու» (Մատթ. 2:1-2):**

Սովորաբար թագավորի մոտ են գնում ոչ թե նրան ինչ-որ բան տալու, այլ՝ նրանից ինչ-որ բան խնդրելու: Մի ամերիկացի պաշտոնավորի մոտ մի կին է մտնում և նրան տալիս իր պատրաստած թխվածքաբլիթները: Այդ պաշտոնյան ասում է, որ շատ մարդիկ են գնացել իր մոտ, բայց ոչ ոք չի գնացել տալու, բոլորը գնացել են առնելու:

Շատ մարդիկ Աստծուն նայում են որպես իրենց ցանկությունները կատարողի, իսկ մոգերը փնտրում էին թագավորին, որպեսզի երկրպագեին Նրան: Իսրայելում շատ մարդիկ կային, որոնք միայն ինչ-որ բան էին խնդրում Աստծուց, իսկ Դավիթը հարցնում էր Աստծուն, թե որն է այդ օրը Նրա կամքը:

Ճշմարիտ երկրպագությունը կյանքով Աստծուն փառավորելն է: Փոքր երեխաներին երբեք չի հետաքրքրում՝ հայրը փող ունի՞, թե՞ ոչ. նրանք սիրում են

օգտագործել «ուզում եմ» կամ «ինձ պետք է» արտահայտությունները:

Հոգևոր կյանքում էլ, եթե հավատացյալը դեռ հասուն չէ, Աստծուն նայում է որպես իր ցանկությունները կատարողի, իսկ հասուն քրիստոնյան հարցնում է Աստծուն, թե ինչ պետք է անի և ինչպես պետք է ծառայի, հաճո լինի Նրան:

Եբր մոգերը եկան երկրպագելու, Երուսաղեմում իրարանցում եղավ: Հերովդեսը խիստ անհանգստացել էր: Եբր դու հաստատ որոշես երկրպագել ու կյանքդ Աստծուն նվիրել, քո շրջապատի մարդիկ կսկսեն անհանգստանալ: Մի եղբայր պատմում է, որ քանի դեռ ինքը չէր ապաշխարել, հարևանն իր հետ չէր շփվում, իսկ երբ դարձի եկավ, հարևանն իրեն իրավիքեց լավ օղի խմելու: Քո շրջապատում, որը թշնամու կառավարության տակ է, այդպիսի իրավիճակ է առաջանում, որպեսզի խանգարվի քո երկրպագությունը: Լինել քրիստոնյա՝ նշանակում է պատերազմել Հիսուսի անվան համար: Հնարավոր է ունենալ շատ գիտելիք, բայց Աստծու հետ անձնական շփում չունենալ:

Ճշմարիտ երկրպագությունն է օրհնություն բերում: Հերովդեսի ասած խոսքերը նույնն էին, ինչ մոգերինը՝ ինքն էլ էր ուզում երկրպագել, բայց ինչո՞ւ մոգերը գտան Հիսուսին գնալու ճանապարհը, իսկ Հերովդեսը՝ ոչ:

Մարդիկ մտածում են, թե ինչ կստանան երկրպագության դիմաց: Մոգերն այդպես չէին մտածում, նրանք իրեց գանձերը տվեցին: Քոնը նվիրելը դժվար է, իսկ ուրիշները հեշտ է տալ: Մոգերը շատ երկար ճանապարհ էին եկել ոչ թե թագավորից ինչ-որ բան խնդրելու, այլ՝ իրենց բերած գանձերը տալու համար:

Եթե ես ու դու ուզում եմք մեզ ամբողջությամբ տալ Աստծուն, մեր կյանքում կլինի Աստծու առաջնորդող աստղը:

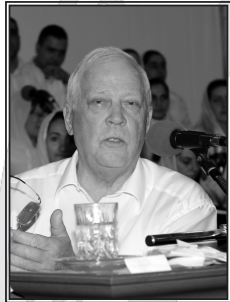
Հերովդեսը մնաց ծիծաղելի վիճակում: Եթե դու Աստծու ներկայության մեջ ես, քո թշնամիները կմնան ծիծաղելի վիճակում, իսկ դու՝ Աստծու փառքի մեջ:

Երբ Դավիթը նվագում էր քնարի վրա, չար ոգին հեռանում էր Սավուդից: Սավուդը կորցրել էր Աստծու ներկայությունը: Նա պետք է ուղղեր իր սխալները և նորից ունենար Աստծու ներկայությունը: Պետք էր գտնել մի մարդու, ում վրա կար Աստծու ներկայությունը, և լինել նրա կողքին: Շատ քրիստոնյաներ այդպես են մտածում: Նրանք անձամբ Աստծու ներկայությունը չեն գտնում ու նայում են՝ իրենց շրջապատում ո՞վ ունի այդ ներկայությունը, շրջում են տարբեր հավաքույթների վայրերում, որպեսզի լինեն Աստծու օծյալների հետ: Աստված ուզում է, որ Հիսուսի անունով դու դառնաս Աստծու օծյալը, որպեսզի քո կողքին

լինելը ուրախ լինի: Եթե մեր ծառայության մեջ Աստծու ներկայությունը չլինի, այդ ծառայությունն անօգուտ է:

Աստված կշռում է ոչ թե մեր խոսքերը, այլ մեր սրտերը և ծրագրերը, որոնցից դրդված արտաբերվում են այդ խոսքերը:

Մոգերի երկրպագությունն անկեղծ էր, և այդ անկեղծ ցանկության համար երկնքի աստղը առաջնորդեց նրանց և ուղեկցեց մինչև Բեթլեհեմի մատրը: Ամեն բան կարելի է կեղծել, բայց այն օծությունը, որը Նա տալիս է մարդուն, չի կարելի կեղծել: Այն կան կա, կան չկա: Աստծու օծությունը ամեն մեկին չի առաջնորդում, այլ՝ նրանց, ում սրտում ճշմարիտ երկրպագություն կա: Մարդու հոգու համար չկա ավելի թանկ բան, քան Աստծու ներկայության մեջ ապրելը: Աստծու ներկայության ուրախությունը երկրավոր ու ժամանակավոր չէ, այն երկնքից է և Սուրբ Հոգով: Եկե՛ք մենք էլ մոգերի նման բերենք Աստծուն ճշմարիտ երկրպագություն, որպեսզի Բեթլեհեմի աստղը առաջնորդի մեզ:

Ալեքսանդր
Կոնրադի
ավագ եպիսկոպոս,
Գերմանիա

Ես շատ ուրախ եմ այստեղ գտնվելուս և ձեզ հետ հանդիպելուս համար:

Սաղմոս 73:25-ում ասվում է. «Ո՞վ ունիմ ես երկնքի մեջ, երկրի վրայ ալ քեզմե զատ մեկը չեմ ուզեր»: Բարությունը, օրհնությունը և փորձության մեջ գործությունը Աստված կտա բոլոր նրանց, ովքեր Իրեն կմոտենան: Հորն ասում է. «Մոտեցիր Տիրոջը, և հանգիստ կգտնես, և դրանով քեզ բարի կլինի»: Եվ հետո ավելացնում է, որ եթե Տերը ցանկանա մեկին մի բան տալ, ո՞վ կարող է խանգարել Նրան,

կամ եթե խաղաղությունը վերցնի, ո՞վ կարող է վերականգնել այն: Ամեն բան Աստծու ձեռքերի մեջ է և կախված է Նրանից:

Հայտնության 2:10-ում գրված խոսքերը շատ թանկ են իմ հոգուն: 1958թ., երբ ես տասնութ տարեկան էի, ճանաչեցի Աստծուն և սկսեցի ավետարանել Աստծու Խոսքը: Այդ ժամանակ հալածանքը մեծ էր: Երիտասարդներով գնացքով երթևեկելիս վագոններում վկայում էինք Խոսքը: Եվ որպեսզի խոսք բացվեր, մենք Աստվածաշունչը մեր ձեռքն էինք վերցնում, կարդում էինք, սաղմոս երգում: Այդպիսով գտնվում էին մարդիկ, ում հետաքրքրում էր Աստված, և մենք քարոզում էինք նրանց: Մի անգամ, երբ մենք Տոմսկ քաղաքում գնացքից իջանք, մեզ մոտեցավ մի երիտասարդ տղամարդ և ասաց. «Ես ուզում եմ Հայտնության 2:10 խոսքը որպես հիշատակ թողնել ձեզ», ու հեռացավ: Ես այդ մարդուն չէի ճանաչում և մինչ օրս էլ չգիտեմ, թե ով է նա: Բայց դրանից հետո սկսվեցին մեր եղբայրների ձեռքակալությունները: Նրանցից շատ-շատերին ձեռքակալեցին, բայց այս խոսքը մեզ համար դարձավ նշանաբան՝ **հավատարիմ եղիր մինչև մահ**: Ես այսօր Պավել եղբորն ասում եմ, որ մենք հավատարիմ ենք 40, 50 տարի, բայց կարևոր է, որ հավատարիմ լինենք մինչև մահ: Ճանապարհի սկիզբը շատ լավ է, բայց արդեն կես ճանապարհին, ընթացքում շատերը թուլանում են և կորցնում իրենց: Բայց հավատքը պետք է պահել մինչև մահ:

Ես ուզում եմ այսօր վկայել:

Սաղմ. 12:30-ում ասվում է. «Ով ինձի հետ չէ, ինձի դեմ է...»: Սա շատ կարևոր է և վտանգավոր: Այն մարդը, ով Աստծու հետ չէ, Աստծուն պատերազմ է հայտարարում և, Նրա հետ չհավաքելով, ցիրուցան է անում: Մենք մեր կյանքում պետք է Աստծու հետ լինենք, քայլենք, ամեն բան անենք Աստծու համար, այսինքն՝ ապրենք անձնուրաց կյանքով, ինչպես Պողոսն էր ասում, որ իր համար ապրելը Քրիստոս է, իսկ մեռնելը՝ օգուտ:

Այսօր Հայաստանի ԱՀԲ եկեղեցու 50-ամյակն է, բայց սա միայն ձեռն տոնը չէ, այն նաև մեր տոնն է, քանի որ արդեն 40 տարի է, ինչ մենք սերտ գործում ենք հայերի հետ միասին և մենք էլ ունենք մեր համեստ ներդրումը այս գործի մեջ: Հիշում եմ մի դեպք, երբ մենք մի քանի եղբայրներով եկանք Հայաստան, որտեղ մեզ արդեն սպասում էր ՊԱԿ-ը (ԿԴԵ): Արդեն ինքնաթիռից իջնելիս եղբայրները մեզ ասացին այդ մասին, և մենք սկսեցինք թաքնվել մի տեղից մյուսում: Երբ մենք արդեն այստեղից պետք է գնայինք Պետրոպոլիս, մեզ օգնեց մի քույրիկ, որն օդանավակայանում որպես գլխավոր հաշվապահ էր աշխատում: Այդ քույրիկը, չգիտեմ ինչպես, բայց հրամանատարի հետ խոսելով կարողացել էր համոզել նրան՝ ինքնաթիռի երթուղին փոխել դեպի Օմսկ, որն անհնարին էր: Նա մեզ գաղտնի մուտքով ուղեկցեց մինչև ինքնաթիռի աստիճանները և այնտեղից հեռացավ այն ժամանակ, երբ ինքնաթիռը օդ բարձրացավ: Այդպիսի հավատարիմ քույրիկ: ՊԱԿ-ի ծառայակիցներն սպասում էին մեզ Պետրոպոլիսում, բայց մենք վայրէջք կատարեցինք Օմսկում: Այնտեղից գնացինք Կուստանայ և ավտոբուսով հասանք Կարագանդա ու նույնիսկ աշխատանքից չուշացանք:

Եվս մեկ դեպք՝ Հայաստանի հետ կապված: Երբ մենք իմացանք, որ Հայաստանը ծանր վիճակում է, որոշեցինք օգնել հայերին և բեռնատար մեքենաներով եղբայրների հետ շարժվեցինք դեպի Հայաստան: Մեզ հետ էր նաև Մերգեյ եղբայրը: Ամենադժվարը մեզ համար պահված էր Վրաստանում, քանի որ ամեն քայլափոխի կանգնեցնում էին մեքենաները և ստուգում՝ արդյոք այնտեղ հայ կա՞, թե՞ ոչ: Մերգեյ եղբորը մենք ամեն կերպ թաքցնում էինք մեքենայի քնախցում, քանի որ գիտակցում էինք, որ նրան

գտնելուն պես կհանձնեն աղբեջանցիներին: Բայց Աստված ամեն վայրկյան մեզ հետ է: Երբ մենք Վլադիկովկասում անցնում էինք մի թունելի միջով, ուժեղ ձնաբուք սկսվեց ու մեր մեքենան քչեց-տարավ ձորաբերանի մոտ: Մենք 20 տոննա բեռով կիսով չափ կախվել էինք այդ անդունդի վրա: Բայց Աստված հավատարիմ էր և օգնեց մեզ, ազատեց այդ վիճակից ու հասցրեց Հայաստան, որտեղ մենք դեռ գործ ունեինք անելու:

Ուզում եմ ասել, որ մենք Հայաստանի հետ արյունակցական կապ ունենք, ասես արյունակից եղբայրներ ենք: Եվ մեր ընկերությունը խոսքով չէ, այլ գործով: Մեր ժողովուրդը սիրում է հայերին: Օրինակ՝ Գևորգ եղբայրը, 2-3 ամիս ԱՄՆ-ում թողնելով իր ընտանիքը, գալիս է Գերմանիա և հայերի հետ կապված բոլոր հարցերում մեզ շատ է

օգնում: Թո՛ղ Աստված օրհնի նրան: Այն մարդկանց, ովքեր անտարբեր և սառնասիրտ են ծառայում Աստծուն, ուզում եմ ասել, որ դա շատ վատ է: Արթնացե՛ք, քանի որ «Ով ինձ հետ չէ, իմ դեմ է», և «Ով ինձ հետ չի հավաքում, նա ցրում է»: Ցրողները շատ են, իսկ հավաքել անհրաժեշտ է: Բայց նախ և առաջ պետք է սերմանել, ցանել, ապա հավաքել: Մենք չգիտենք, թե մեր ճանապարհին էլ ինչեր կհանդիպեն, բայց մենք ուրախ ենք, որ ավելի շատ տվողներ ենք, քանի որ խոսքն ասում է, որ լավ է տալը, քան առնելը: Եվ այսօր տեսնում եմ, որ այստեղ՝ Հանքավանում, հայերը, չլինելով հարուստ, հավաքվել են միաբան և մեզ հյուրասիրում են ամենայն ճոխությամբ: Թո՛ղ Աստված ձեզ շատ օրհնի: Խնդրենք Աստծուն, որ մեզ հավատարիմ պահի մինչև մահ:

**Յանգեն Գուգո
Եպիսկոպոս,
Գերմանիա**

Ուշումում եմ բոլորիդ Գերմանիայի կազմի կողմից և շնորհավորում 50-ամյա հոբելյանի կապակցությամբ: Ինչպես ասվում է **Փիլիպեցիս 1:3-6**-ում. «Կը գոհանամ իմ Աստուծոմես ամեն անգամ, որ ձեզ կհիշեմ... Ավետարանին հաղորդ ըլլալնուդ համար առաջին օրունը մինչ հիմա: Այս բանին վստահ ըլլալով՝ թե ան, որ ձեր մեջ բարի գործ մը սկսեց, մինչև Հիսուս Քրիստոսի օրը պիտի կատարեք»: Եվ ես տեսնում եմ, որ Աստծու գործն իրոք կատարվել է և հավատում եմ, որ շարունակելու է կատարվել մինչև Քրիստոսի գալուստը:

Մենք տեսնում ենք, որ 50 տարի առաջ Սուրբ Հոգին Իր գործն արել է այս երկրի մեջ: Եվ ինչպես եղբայրներն ասացին Աստծու Խոսքից, պետք է հավատարիմ մնանք մինչև մահ: Մենք այսօր Գերմանիայում շփվում ենք հայ հավատացյալների հետ, որոնք շատ օրհնված են: Հայերն սփռված են ամբողջ աշխարհում, բայց նրանք բոլորն էլ ցավում են իրենց ազգի, մեկը մյուսի համար, և դա շատ ընդունելի է: Մենք տեսնում ենք նրանց միաբան աղոթքների արդյունքը՝ ձեր ազգի արթնությունը:

Վերջերս Գերմանիայում հայերի համաժողով կազմակերպվեց, որտեղ հավաքվել էին մոտ 300 հայեր: Նրանք բոլորն էլ խնդրեցին փոխանցել, որ իրենք շատ են աղոթում ձեզ համար: Ես նույնպես խնդրում եմ, որ դուք էլ շատ աղոթեք նրանց և բոլոր այն հայերի համար, ովքեր գտնվում են արտասահմանում, քանի որ նրանք շատ դժվարություններ են կրում և ունեն ձեր աղոթքների կարիքը:

Աստծու Խոսքում ասվում է, որ Աստված տուն շինողից հավատարմություն է պահանջում: Մենք բոլորս էլ տուն շինողներ ենք: Ծինարարությունն սկսվում է ամեն մեկիս ընտանիքից, որտեղ Աստված գործում է: Եվ ես այսօր ձեզ հորդորում եմ, հավատարիմ եղեք ձեր ընտանիքներում, ձեր ծնողներին, կանանց, ամուսիններին:

Թո՛ղ Աստված օրհնի ձեզ և ձեր ծառայող եղբայրներին, որպեսզի դուք բոլորդ էլ կապված լինեք Աստծու սիրով: **Ամեն:**

ՈՒՆՏ ԱՍՏԾՈՒՆԵՏ

Ուխտեցի ես
Ողջ էությանը
Ծառայել Քեզ,
Լինելով հեզ՝
Նմանվել Քեզ
Ուխտեցի ես:

Ուխտեցի ես,
Որ համբերեմ
Միշտ Քեզ պես,
Ներողամիտ
Ու գթառատ
Լինեմ Քեզ պես:
Ուխտեցի ես:

Ուխտեցի ես,
Որ մարմինս
Մանձահարեմ,
Չմեղանչեմ ու
Քեզ երբեք
Չվշտացնեմ:
Ուխտեցի ես:

Ուխտեցի ես
Ընկածների
Չեռքը բռնել,
Հիվանդին ու
Որբկայրուն
Միշտ այցելել
Ուխտեցի ես:

Ուխտեցի ես,
Որ մինչև վերջ
Հավատարիմ
Մնամ միշտ Քեզ,
Եթե կյանքս էլ
Պահանջվի՝
Չոհեմ այն Քեզ:
Ուխտեցի՝ ես:

Միլեյի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու տպավորություններն ուղարկել խմբագրություն:

Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները: «Քարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է անվճար և տպագրվում է հոժարական նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, 055-954-930, 099-955-930

Էլ. փոստ՝ bari_lur_09@mail.ru